חומר למחשבה

מה שאני עושה עכשיו זו גניבה פשוטה וגסה. המכון לפיריון העבודה הפיק שתי כרזות שמטרתן לעורר מחשבה בכל הקשור בפיריון העבודה וביעול הייצור. כרזה אחת כזאת הגיעה אלי ואני נפלתי עליה באהבה גדולה. מייד החלטתי לגנוב את הרעיון ולהראות לכם אותו, אבל ליבי המרובע לא נתן לי ולכן טילפנתי למכון לפיריון העבודה וביקשתי מהם רשות להראות לכם את היופי הזה. הם אמרו „בבקשה:" אגב אפשר לקנות את הכרזה בגודל טבעי במכון לפיריון העבודה תמורת 400 שקל. אז תסתכלו בעצמכם ותגידו, זה לא פורטרט של החיים שלנו כאן?

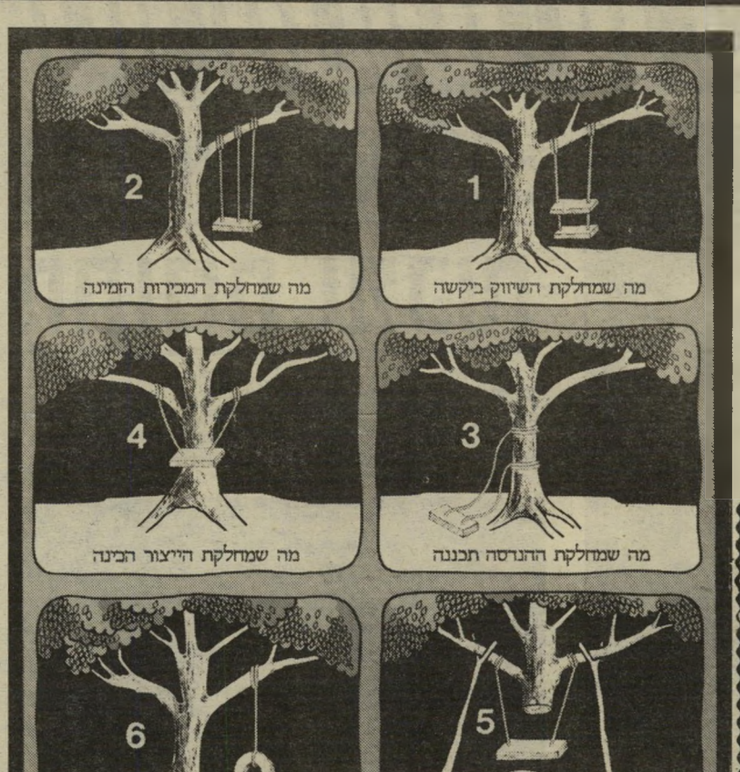

אוכל ובריאות בערבה

הנה „הודעה לעיתונות" שלא זרקתי לאשפה וגם לא ישבתי ושברתי לעצמי את הראש מה אפשר לעשות איתה. נראה לי חשוב ומעניין. קבלו אותה ממני, כלשונה, בלי התוספות המתחכמות שלי:

„במושב עין־יהב, השוכן בחצי הדרך מבאר־שבע לאילת, נפתח בימים אלה — לשרות ציבור המטיילים — מזנון הנקרא בחצי הדרך. מזנון עין־יהב הפתוח בכל שעות היום, ערוך להגיש ארוחות־בוקר, צהריים וערב, שתיה קלה, סנדוויצים ומשקאות חמים. בסמוך למזנון ממוקמת הכפריה של עין יהב, המספקת מדי יום

פירות וירקות טריים מגידולי המושב. המתפרנס בעיקר על חקלאות."

וזה עוד לא הכל. הנה ההמשך...

„אחת האטרקציות בבחצי הדרך הוא צמח האלורה, שהינו בעל סגולות מיוחדות לריפוי חבלות בעור ובעל מסורת מורשת בשבטים אינדיאניים. הטומנת בחובה סגולות לאריכות ימים ונגד עין הרע. צמח האלורה הנטוע בעציצים מיוחדים, נמכר במקום כמוצר לעזרה ראשונה ולנוי, והוא ניתן לגידול ולטיפוח בבית."

נו. מה אתם אומרים?

...ואני בחוץ

עם כל הסיפורים על האינדיווידואליסטיות שלנו, עם ההרגשה שיש לכל אחד מאיתנו, שהוא מיוחד ושונה ולא, חס וחלילה, אחד מהעדר, לפעמים פשוט קורים דברים שמוכיחים לך שאתה, כמו כולם, חי בסך הכל בשביל להיות שייך.

נסעתי במונית לירושלים. נהג אחד ושבעה נוסעים מיקריים. העפתי בהם מבט אחד חטוף ומייד הבנתי שאין לי איתם כלום. אחד קרח כזה ומכוער. אחד שוויצר עם מישקפי טייסים ומבט של עליונות, זוג אחד משועמם שלעס סנדוויץ בקול תרועה, איש אחד עם שערות שיבה שנראה כמו פקיד בכיר, בחורה אחת שקנתה בית־חרושת לתמרוקים ושמה אותו מייד על עצמה, וכמובן, אני, שיושבת בפינה על יד החלון ושונאת את כולם, כי מראש אני יודעת שאם אתחיל לעשן, כולם יצעקו עליי.

ככה נוסעים בשקט איזה 10 דקות, ואז השווייצר מוציא מהתיק שלו גיליון העולם הזה ומתחיל לקרוא. הגבר המבוגר מעיף מבט של אהדה ומוציא גם הוא את אותו הגיליון. שניהם מחייכים אחד לשני וממשיכים לקרוא בשקט.

ואז הם מגיעים לאותה כתבה, ומייד מתפתחת ביניהם שיחה על הנושא. מתעורר ויכוח קל, ואז הבחורה של התמרוקים מצטרפת אליהם. בתחילה הם נותנים לה מבט אחד של „מה את רוצה בכלל?" אבל הקטנה יודעת איך מצטרפים למישחק. היא מתכופפת ומוציאה מהתיק שלה את אותו הגליון של העולם הזה ואומרת שהיא כבר הספיקה לקרוא את זה. התקבלותה לחבורה המצומצמת והנבחרת נעשית פה אחד.

השיחה בין שלושתם קולחת ועוברת גם לפסים אישיים. כל אחד מספר משהו על עצמו. חבורה מגובשת לכל הדעות. רק אנחנו, שאין לנו עיתון צמוד נשארנו מאחור. אף אחד לא פנה אלינו כל זמן הנסיעה בשום שאלה או בקשה. כשירדנו מהמונית, על יד כיכר ציון בירושלים, נפרדו שלושת החברים בלחיצות יד חמות. עלינו הם אפילו לא העיפו מבט.

נראה לי כל־כך לא בסדר שלא צירפו גם אותי לחבורה. אתם יודעים שאני שייכת. אבל מה יכולתי לעשות? לצעוק שגם אני איתם? שגם אני קראתי כבר את כל הכתבות וחלק מהן אפילו כתבתי? דווקא חשבתי על זה כל הדרך, אבל התביישתי.

מחכוני בירה

באילת נערך בימים אלה פסטיבל הבירה. כדי שאנחנו הצפוניים לא נרגיש מקופחים, שלחו לי בדואר כמה מירשמים מעניינים עם בירה. כדאי לנסות בתקופה של שיעמום במיטבח.

כך עושים מרק בירה

בסיר גדול משחימים שלושה בצלים פרוסים

על חתיכת מרגרינה. כשהבצל שקוף מוסיפים אליו כף קמח ומערבבים מהר תוך כדי הוספת שלוש כוסות מים. מבשלים הכל 10 דקות. בסיר לחוד מערבבים על אש קטנה שני חלמונים עם כף שמנת ומגליצים את זה למרק המבושל. עכשיו מוסיפים לכל העסק שלוש כוסות בירה ומחממים, אבל לא מרתיחים. מורידים מהאש ולכל מנה מוסיפים קצת גבינה צהובה מגוררת וכמה קרוטונים.

ניסיתי את זה. הילדים עיקמו את הפרצוף אבל הגדולים די נהנו כי זה שונה.

רוטב בירה לסלט

מכניסים לצנצנת קטנה חצי כוס בירה, כף מיץ לימון, רבע כוס שמן, חצי כפית סוכר, כף צלפים קצוצים או בצל ירוק קצוץ או שום כתוש. סוגרים את מיכסה הצינצנת ומנערים היטב. אפשר להחזיק את הרוטב במקרר ימים אחדים ובשעת הצורך לשפוך על סלט. ניסיתי גם את זה. יצא מצויין.

אלה באילת שימשיכו להיצלות בחום. לנו מספיק בירה ומצב־רוח. בתיאבון.

התנצלות

אני מרגישה שלא התייחסתי אליכם יפה לפני ראש־השנה. לא פתרתי לכם את בעיית המתנות. לא העברתי אליכם מתכונים מעניינים לחג ולא הצעתי לכם הצעות לטיולים ולבילויים. בקיצור פישלתי.

תדעו לכם רק, שגם לבעלי מדורים קבועים בעיתון יש צרות אישיות וכשהן באות, אפילו הקוראים הנאמנים ביותר נשכחים מלבנו. כשמקבלים מכה בראש, לוקח זמן לחזור לחיים. אז אל תראגו, לאט־לאט אני אחזור אליכם מכל הלב, רק תנו לי זמן וסבלנות.

רניאלה שמי